

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 115.397 van 3 februari 2003

in de zaak A. 117.345/XIV-8775.

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat L. HAUBEN,
 kantoor houdende te 3500 HASSELT,
 Gouverneur Roppesingel 131

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 26 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 14 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 januari 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 1 maart 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HAUBEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 2 december 2001 en zich op 4 december 2001 vluchteling verklaart; dat op 14 december 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 28 januari 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit Pristina. Begin 2000 bent u samen met uw moeder S. S. (O.V. 5.155.781) en uw zus J. S. (O.V. 5.155.785) naar Sarajevo (Bosnië-Herzegovina) vertrokken. In november 2001 hebt u de Bosnische hoofdstad opnieuw verlaten en op 4 december 2001 diende u in België een asielaanvraag in. U bent in het bezit van een Bosnische vluchtelingenkaart, uitgereikt op 16 oktober 2000 in Sarajevo en een Joegoslavische geboorteakte, uitgereikt op 20 oktober 2001 in Pristina.

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig op de door uw moeder, S. S., aangehaalde motieven steunt. Aangezien in hoofde van deze laatste door mij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), zoals gewijzigd door de wet van 6 mei 1993, bepaalt dat de administratieve beslissingen genomen in het kader van deze wet, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Deze bepaling is gelijkaardig aan artikel 2 van de motiveringswet (wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Artikel 3 van de motiveringswet bepaalt dat in de akte zelf waarin de administratieve beslissing is vervat, de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, moeten worden vermeld. Tevens bepaalt dit artikel dat de motivering afdoende moet zijn, m.a.w. draagkrachtig. Ook het motiveringsbeginsel vereist dat de beslissing steunt op een zowel juridisch als feitelijk juiste geheel van motieven die naar redelijkheid verantwoord zijn. Uit de (uitdrukkelijke) motivering moet de betrokken particulier dus met zekerheid kunnen afleiden waarom de hem betreffende beslissing is genomen: de motivering mag dan ook niet dubbelzinnig zijn. Dat de motivering afdoende moet zijn, houdt ook in dat de motivering voldoende extensief moet zijn in verhouding tot het belang van de beslissing.

De bestreden beslissing is onder meer als volgt gemotiveerd:

‘Er dient te worden aangenomen dat u uw asielaanvraag volledig op de door uw moeder, S. S., aangehaalde motieven steunt. Aangezien in hoofde van deze laatste door mij een

bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.’.

Een belangrijk deel van de motivering die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, is dus niet terug te vinden in die beslissing zelf. Er wordt hier gemotiveerd door verwijzing. Hoewel artikel 3 van de motiveringswet dit niet letterlijk toelaat, wordt deze motiveringstechniek aanvaard op voorwaarde dat de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen ter kennis is gebracht van de betrokken particulier, dan wel hem reeds gebracht, ofwel vóór de beslissing, ofwel samen met de beslissing die op hem betrekking heeft. De gelijktijdige betekening is de ultieme manier om aan de uitdrukkelijke motiveringsverplichting te voldoen. Het moment van ontvangst van de beslissing is decisief: er kan geen rekening worden gehouden met stukken die nadien aan de betrokkene worden betekend of waarvan hij naderhand kennis krijgt.

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing verwijst naar de motivering van een beslissing van dezelfde datum welke betrekking heeft op de moeder van verzoeker. De beslissing m.b.t. de moeder is niet aan verzoeker meegedeeld, zij was niet in bijlage gevoegd bij de bestreden beslissing. De in de beslissing m.b.t. de meer uitgedrukte motieven waren verzoeker uiteraard niet bekend op het moment dat hij kennis nam van de bestreden beslissing.”.

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij en haar moeder hun asielaanvragen samen hebben ingediend, dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van de verzoekende partij en ten aanzien van haar moeder, op dezelfde dag en op hetzelfde adres zijn ontvangen; dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat ze de inhoud van de beslissing van haar moeder niet kent of in de mogelijkheid verkeerde om er kennis van te nemen; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent of er kennis kon van nemen, aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan; dat het middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie februari tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.